

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontfemen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MIJN MARIE IS PARTIE

Volkse komedie in 2 bedrijven

door

Peter de Kemel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 1691

PERSONAGES :

Marcel Janssens, fabrieksarbeider

Marie, zijn vrouw

Dees, hun buurman

Kees, een Nederlander op doorreis

Rietje, zijn dochter

Koralie, tante van Marcel

DECOR :

Het decor stelt de woonkamer voor van het echtpaar Janssens.

Links het salon. Rechts de keuken.

In de linkse zijwand, achteraan, zit een raam.

In het midden van de fond een deuropening, echter zonder deur.

Men komt in een gang. Links naar de ingangsdeur en de tuin.

Rechts naar de slaapkamers, de badkamer.

Het meubilair in het salon bestaat uit een drie-zit en twee één-zits.

Het verdere meubilair in het salon bestaat uit een kast en een salontafel.

Het meubilair in het keukengedeelte bestaat uit een keukentafel met vier stoelen.

Verder een ijskast , afwasbak, keukenkast.

TIJDSVERLOOP :

EERSTE BEDRIJF – Eerste Tafereel – een voormiddag in juli

EERSTE BEDRIJF – Tweede Tafereel – dezelfde dag, 22 uur

TWEEDE BEDRIJF – Eerste Tafereel – de volgende dag, in de voormiddag

TWEEDE BEDRIJF – Tweede Tafereel – de handelingen van voor de pauze gaan gewoon verder

TWEEDE BEDRIJF – Derde Tafereel – dezelfde dag, 23 uur

E E R S T E B E D R I J F

Eerste tafereel

Een voormiddag in juli.

(Marie en Marcel staan tegenover elkaar aan tafel en zijn in een erge twist verwickeld. Beiden zijn midden de vijftig. Marcel loopt in zijn werkkledij bestaande uit een blauwe werkbroeck, geruit hemd en sandalen. Marie draagt een ouderwetse zomerjurk met slippers.)

Marie : Nee ! Nee ! En nog nekeer nee ! Vijfentwintig jaar heb ik het moeten uitstellen voor iets. We waren juist getrouwd en konden het ons niet permitteren. 't Jaar nadien was ons Annie daar en zaten we gevangen. Drie jaar daarachter was ons Francine daar en...

Marcel : Jamaar, g'hebt ze toch...

Marie : Zwijg ! Ik ben bezig. Was ons Francine daar en konden we het weer voor nen tijd vergeten. Als we dan uiteindelijk de kans kregen omdat ons kinders getrouwd waren, was ons oudste daar met hare kleinen omdat ze dringend aan congé toe waren. En zo is het altijd iets geweest, tot nu, dat we niets meer in onze weg hebben en ik van al die misserie dik mijnen buik vol heb. Van de jare wil ik op reis. 't Is voor mij ook congé.

Marcel : Congé ! Congé !

Marie : Ja, Marcel, congé. En vermits dat alleen op congé gaan, het gaan niet waard is, gaat ge mee.

Marcel : En mijn werk ?

Marie : Uw werk ! Ge werkt al tweeënvijftig weken per jaar. Zodus kunnen daar gerust twee weekskes vanaf. En daarbij, gij wilt werk hebben, zeg het azo nekeer. Meneer heeft zelf nen groenselhof. De gebuur wordt een dagske ouder en kan zijnen hof niet meer onderhouden. Geen probleem ! Marcel zal der hem wel bijpakken. Zo hebben we nu niet alleen patatten voor ons en voor ons kinders, maar voor den helft van de parochie. Zo hebben we nu uiteraard meer kleine patatjes, waardoor dat we meer konijntjes moeten houden om die kleine patatjes op t' eten. Meneer heeft een duifke met een naar zijn mening een speciale pen. Kweekt uit dat duifke en ondertussen zitten we al met twintig van die speciale pennen.

Marcel : Awel kijk, hier beginnen de problemen al hé. Wie gaat er mijn duiven eten geven ?

Marie : Uw duiven, ja. Ge ziet uw duiven en uw patatten veel liever dan mij. Dat is 't !

Marcel : Dat is niet waar. Dat is helegans iets anders.

Marie : ‘k Geloof dat het iets anders is. Het zou spijtig zijn moest ge mij vergelijken met één van uw duiven. Ge kunt mij dan ook in een mand steken, ergens uitlaten en kijken ofdat ik kom weer gevlogen.

Marcel : En mijn cactussen ? Wie gaat er die water geven en onderhouden ?

Marie : Nico kan toch komen om ze water te geven.

Marcel : Die ! ‘t Zou kunnen gebeuren dat hij ze één voor één vermoord. Een cactus dat mag maar juist gepast water hebben.

Marie : Patatten, duiven en cactussen. Pak ze voor mijn part mee, maar morgen vertrek ik naar de zee.

Marcel : De zee ! Zwijg mij daarvan ! ‘k Ben vorig jaar met u naar de zee geweest.

Marie : Ja, en de manier waarop.

Marcel : We zaten nog maar goed en wel op het strand of ge waart al aan het zagen om weer naar huis te gaan.

Marie : Ge zat meer naar dat vrouwmens naast u te kijken, die met haar bovenfaçade blootlag, dan naar mij.

Marcel : Ah, ge moest u ook zo gelegd hebben hé. Ik zou dan niet naast mij moeten kijken hebben.

Marie : Oh ! Met u zever.

Marcel : Het spijt mij, maar het gaat niet gaan. Ik kan mijn huis en mijn bezigheden geen twee weken achterlaten. Ik kan er niet van scheiden.

Marie : Ge kunt kiezen, hé Marcel. Scheiden van uw werk of scheiden van mij. ‘t Is ‘t één of ‘t ander. Dees kan uw werk voortzetten. Hij loopt hier toch hele dagen over de vloer.

Marcel : Die ! Zo nen linksepoot. Hij kent nog het verschil niet tussen nen geitenbok en een moer. En gij zoudt hem hier met alles alleen laten.

(In de laatste replieken is Kees, via de deuropening fond, links, opgekomen. Hij is een Nederlander van halfweg de vijftig.

Hij draagt een korte broek, t-shirt, turnpantoffels en een pet met zeer grote klep.)

Marie : We gaan op congé, Marcel ! (Neemt cactuspot van op vensterbank en gaat ermee vlak voor Marcel staan. Ze dreigt ermee hem te laten vallen.) Is’t ja of nee ?

Marcel : (Kijkt eerst naar pot, dan naar grond, zodat hij haar bedoeling door heeft.) Mijn cactussen !!

Marie : Gaat ge mee of niet ?

Marcel : Maar, ik kan niet.

Marie : (Laat de pot vallen.) Blijf dan thuis.

(Kees heeft bij de laatste replieken met zijn handen voor zijn lichaam zijdelings staan wuiven. Marie draait zich kwaad om en komt met volle zwier naar Kees toe. Ze bemerkt hem te laat en loopt met haar borsten tegen Kees zijn wuivende handen aan. Ze gaat een paar passen achteruit.)

Kees : Daaaaag.

(Marcel begint zijn cactus terug in de pot te zetten. Marie kijkt naar hem en vraagt met een hoofdschuddend gebaar of hij Kees kent. Marcel haalt zijn schouders op.)

Kees : Ik ben Kees.

(Marie maakt terug een hoofdschuddend gebaar naar Marcel. Deze haalt zijn schouders op.)

Kees : Jammer van de pot. Vind je niet ?

Marie : Uih.. Wie... Wie zijt gij ?

Kees : Kees.

Marie : Ah ja, die. (Terzijde tot Marcel.) Daar weten we nu nekeer veel mee.

Kees : Kees Verburght. Ik kom uit Nederland.

Marie : Uit Holland wilt ge zeggen.

Marcel : Nen Hollander verdomme ! Wat komt die hier doen ?

Marie : Houdt uw manieren !

Kees : Ik ben op vakantie in België, maar ik heb een klein probleempie.

Marie : Hoort ge dat ? Vakantie ! Is nen andere kerel dan gij. Tenminste nog nekeer nen serieuze mens dat. En ge zit met problemen, zegt ge. g' Hebt zeker nen platten band ? Allé vooruit, Marcel. Help die vent nekeer nen nieuwen band steken. Hij zal u sebiet een beetje helpen, dingske.

Kees : Kees. Ik heet Kees.

Marie : Dat is nu toch hetzelfde hé. Als uwen nieuwen band der maar op zit.

Kees : Maar ik heb helemaal geen leuke band.

Marie : Ah nee ? Tiens. Ah, maar dan hebt gij zeker een platte batterij. De twee meest voorkomende pannes van nen vakantiereiziger. Platte banden en platte batterijen. Vooruit, Marcel, haal uw startkabels nekeer.

(Marcel gaat met cactus terug naar de vensterbank.)

Kees : (Kucht.)

Marie : Verkoudheid opgedaan, jongen ? Ge moet oppassen hé, want het klimaat in Holland is natuurlijk helegans anders dan hier.

Kees : Nee, nee, ik kuchte om de aandacht te trekke.

Marie : Ah ja ? Doen ze dat in Holland zo ? Ik roep nekeer tegen mijne Marcel en dan weet hij sebiet hoe laat dat het is.

Kees : Ik heb eigenlijk geen pech. Ik kom effe vrage of mijn caravaan in jullie tuin mag staan.

Marie : Ja, wel...

Marcel : (Draait zich om .) Wat vraagt hij daar ? In mijne groenselhof komen der geen caravans.

Marie : Jamaar, jamaar, wacht nekeer. Hij mag daar natuurlijk staan. Op uw pattateveld.

Marcel : Nee. Nee, dat zal niet gaan. Morgen wordt er daar prei geplant.

Marie : Niets te preien. Gastvrij moeten we zijn. Ge moogt uw getrek daar zetten, meneer.

Marcel : Jamaar...

Marie : Marcel !

Kees : Nou, ik voel me gelukkig. Kampere in het groen met alle groente om me heen.

Marcel : Ja, dat kan ik geloven. (Praat nu Hollands en maakt gebaar van stelen.) En overmorge geen groente meer om hem heen.

Marie : Ge moet er niet naar luisteren. Rijdt maar met uw kar waar ge graag zoudt staan.

Kees : Nou, ik mot zegge dat jullie echt gastvrij zijn. (Af. Deuropening fond, links.)

Marcel : Eh, dat is proper dat. Nu dat we naar de zee gingen gaan, staat gij toe dat er nen Hollander met zijne caravan in onzen hof staat. Ja, nu zullen we niet moeten vertrekken hé.

Marie : Oh ! Ge moet daar naar luisteren. Precies ofdat ge zinnens waart van op reis te gaan. En dan nog, die vent mag daar staan. We sluiten ons deur en we zijn weg.

Marcel : Met dienen Hollander op mijnen hof zeker. Wilt ge hebben dat we achter ons groensels naar Holland mogen gaan ? Ze staan ervoor gekend.

Marie : En waarvoor staat gij gekend ? Gastvrij, dat moeten we zijn. En we kunnen der misschien nog iets van leren. Het schijnt dat Hollanders ruimdenkende mensen zijn.

Kees : (Komt op via deuropening fond, links. Kucht.) Excuseer. Ik heb me midde de salades geparkeerd. Stoort toch niet ? Vond ik het mooiste plekkie.

Marcel : Maar nee, jongen. Ge kunt uw kar misschien morgen nekeer midden mijn spinazie zetten. Kwestie dat ge overal nekeer gestaan hebt vooraleer dat ge vertrekt.

Kees : Nou, dat zien we morgé dan wel weer. Mag ik effe ? (Zet zich op zijn hurk als gebaar van naar achteren gaan.) Ik zit met wat spanninge van de reis.

Marcel : Ik ben thuis en ik krijg ook spanningen.

Marie : Als het maar dat is. Tweede deur rechts in de gang.

Kees : Nou, zal ik wel vinde. (Af deuropening fond, rechts.)

Marcel : Ja, de processie begint al.

Marie : Als die vent naar de w.c. moet. Ge zit gij der wel alle dagen een half uur op met uw gazette.

Marcel : Ja. Maar ik kak thuis. Het is nog niet genoeg dat hij op mijn land staat. Mijn w.c. moet er ook al aan geloven. Ik mag er niet aan peinzen, nen Hollander die op mijne w.c. zit. Ja, en naar de zee zullen we nu ook wel niet moeten vetrekken, want hij moet onze w.c. gebruiken. We kunnen onze congé wel vergeten. Voor ene keer dat ik voor veertien dagen of zelfs voor drie weken op congé ging gaan.

Marie : We zullen wel nen andere keer gaan. Nu is het niet mogelijk, we zitten met nen vakantieganger. En daarbij, ge moet nu niet beginnen zagen, ge hebt al dikwijls genoeg de kans gehad. En de zee, dat is niet goed voor u. Met al die blote vrouwen, uw bloed zou teveel jagen en dat is slecht voor uw hart. Speelt maar met uw duiven.

Marcel : Ik ben al weg. (Af, deuropening fond, rechts. Komt terug op.) Het is te hopen dat hij u bevalt, uwen Hollander ! (Af.)

Marie : Paardezaag !! Nen mens moet toch gastvrij zijn zeker, wat is dat nu.

Kees : (Op via deuropening fond, rechts.) Zo, dat ging lekker. (Hij heeft w.c. – rolletje bij zich.) Ik uih... Ik heb effetjes een rolletje gejat voor als jullie es niet thuis zijn. (Lacht.) Dan doe ik het wel effe in de tuin. Oké ?

Marie : In de tuin ? Wel... Moest het wel mogelijk zijn van altijd op dezelfde plaats te... Kwestie dat er niet overal hoopkes...

Kees : Komt voor mekaar.

Marie : Ik wist het wel dat het in orde zou komen. Ge ziet er mij nen wijze gast uit.

Kees : Nou, eerlijk gezegd vind ik mezelf een leuke knul.

Marie : Allé. Ja, is meegenomen als ge u eigen geestig vindt hé. (Plotse inval.) Van waar zijt ge in Holland ?

Kees : Uit Sluis.

Marie : Ah, van daar. Mijne Marcel zou daar alle zondagen naartoe rijden. De mossels zijn daar goed, zegt hij. En als ge der thuis gereed doet, moet hij gene hebben.

Kees : De vrouwen zijn daar lekker.

Marie : Pardon ?

Kees : De vrouwen zijn daar lekker.

Marie : Ja, dat is ook een raar spreekwoord. Hier heb ik dat nog nooit gehoord.

Kees : Bij ons in Sluis loopt iedereen in zijn naakie rond. Lekker in onze blote bips.

Marie : Ja ?! Bij ons zijn ze nog zover niet gevorderd. Hier tonen ze alleen nog maar hun bovenfaçade.

Kees : Oh, niet veel zaaks.

Marie : Ge zegt gij dat. Mijne Marcel is ter anders wel content mee. Goed weer aan de zuid zegt hij als hij eentje ziet liggen op het strand.

Kees : Nou, een leuke knul, uw man.

Marie : Ho ! En geestig dat hij kan zijn. Ik heb daar al moeten mee lachen. Wel meestal groen.

Kees : U lijkt mij een toffe griet.

Marie : Als het voor u hetzelfde is, heb ik toch liever dat ge Marie tegen mij zegt.

Kees : Nou, Merie dan maar. Oh, tusse haakjes, het stoort toch niet dat ik hier naturistisch rondloop ?

Marie : Uih... Ge wilt zeggen in uw blote... (Kijkt naar zijn kruis. Slikt een paar keer.) Ja, jongen, voor mij niet gelaten. Ik ben daar zelfs grote voorstander van. Maar de geburen hé. Die zullen zeggen (In Hollands.) wat loopt daar nou rond.

Kees : Oh, die zulle daar snel aan wenne. Binne enkele dage voelt iedereen zich rijp om precies zo rond te lope.

Marie : Ja ? Het zal hier nogal 't één en 't ander worden. Ik zie mijne Marcel al in zijnen bloten flikker rondlopen voor zijn patatten uit te doen en zijn prei te planten.

Kees : Dat hoeft hij nou niet meer te doen, want mijn caravan staat daar. Maar het geeft echt een zalig gevoel. En jij bent dus ook voorstander van het naaktbade.

Marie : Ik ?!

Kees : Heeft u toch net zelf gezegd. Dan kunne wij same heerlijk bruine in ons naakie bij de caravan. (Bemerkt fruitschaal met perziken en verlegt er een paar.)

Marie : Ja, dat zullen we dan nog wel zien. (Terzijde tot publiek.) 't Is t'hopen dat het rap begint te regenen. Ja ja, doe maar gelijk dat ge thuis zijt.

Kees : (Neemt een perzik.) Dan zal ik effetjes een perzik nuttige. Ik heb er best trek in.

Marie : Doe maar hé. Doe maar. We hebben nog kersen ook als ge dat dikwijls liever hebt.

Kees : Nee nee, een perzik vind ik best lekker.

Marie : Uih... meneer Kees.

Kees : Nou, Kees alleen is wel voldoende. Meneer is in Sluis gebleve.

Marie : Ah, ja. Wat... Wat is uw beroep ?

Kees : Kaashandelaar.

Marie : Ja, eigenlijk had ik het moeten weten. Nen Hollander, een stomme vraag van mij. En reist ge zo alleen door België ?

Kees : Wel, het is te zegge...

Marie : Ah, zit de rest in uwe caravan misschien ?

Kees : Nee, nee. De rest volgt. Morgenochtend men dochter. Tegen de avond men mammie en mijn pappie. En dan overmorge mijn neve en mijn nichte.

Marie : Allé, we mogen den helft van Sluis verwachten.

Kees : Ja, we zijn graag es verenigd.

Marie : En kan dat allemaal in uwe caravan ?

Kees : Nee. Elk heeft zijn eige caravan.

Marie : En moet dat allemaal... ? Ja, dat gaat hier proper worden.

Kees : Nou, misschien moet er wel eentje in de bloemetuile staan.

Marie : Ah, ja ?! Ik weet niet of dat dat gaat gaan hoor , Kees. De meeste staan in bloei en...

Kees : Oh, dan plukke we die eerst wel effe af voor in een vaasie. Fleurt de zaak wat op.

Marie : Ge vindt voor alles een oplossing hé.

Kees : Lekkere perzik. Zei u niks over kerse die dringend moeste worde opgegete ?

Marie : Wel, dringend. ... Ja... Als gij geern een kers wilt... (Af, deuropening fond, rechts.)

(Kees stelt zich recht en gaat naar de ijskast, opent deze en haalt er twee eieren uit. Hij steekt ze onder zijn pet. Hij gaat terug zitten in de zetel.)

Marie : (Komt op via deuropening fond, rechts, met schoteltje waarop twee kersen liggen.)
Voilà zie. (Geeft hem het schoteltje.)

Kees : Oh ! Ware de andere rot ?

Marie : Niet alleen rot. Ze stonken al. En ik zou niet geern hebben dat ge u diarree opdoet.
Want den Belgischen diarree is nog een stukske straffer dan den Hollandsen hoor. Ik zou hier maar niet teveel eten als ik van u was.

Kees : Zorge voor morge. Weet je, eigenlijk krijg ik steeds dorst na het ete van fruit. Die zoetigheid, begrijp je ?

Marie : 'k Versta u niet. Maar 'k weet wel wat dat ge wilt zeggen. Mijne Marcel heeft daar altijd last van als hij gaat inkorven met zijn duiven. Van het stof van die manden, zegt hij. Maar ja, als ge geern enen drinkt, vindt ge altijd een reden.

Kees : Ja, iedereen krijgt van iets anders dorst. Maar de oplossing is bij iedereen dezelfde.
(Lacht.) Een fris biertje. Hei hei.

Marie : Ge wilt zeggen dat...

Kees : Ik hou ontzettend van de Belgische biere.

Marie : Ik geloof dat gij van alles houdt dat Belgisch is. Een momentje. (Af, deuropening fond, rechts.)

Kees : Hei hei. Die stomme Belge. (Recht en gaat naar de kast waar een tinnen asbak op staat. Hij neemt hem vast, net wanneer Marie de woonkamer terug binnen komt met zijn bier.)

Marie : (Op via deuropening fond, rechts.) Hier is uw...

Kees : Ik was net uw asbak effe aan het bewondere. Prachtig dingetje is dat.

Marie : (Geeft hem zijn bier. Neemt hem asbak af.) Ik vind dat ook. (Zet asbak bovenop kast.)
Maar het schijnt dat ge aan schone dingen niet moogt komen. Mijn Marcel heeft zo

enorm raar gevaren met aan schone dingen te komen aan de zee.

Kees : (Gaat zitten. Drinkt zijn glas voor de helft leeg.) Hmm. Lekker Belgisch biertje.

Marie : Mijne Marcel vindt dat ook. 't Is daarmee dat het het laatste is.

Kees : Ja, heerlijk biertje. (Drinkt zijn glas leeg.) Het stoort wel niet als ik het glas effe meeneem ?

Marie : (Kijkt hem allerm minst tevreden aan.)

Kees : (Herpakt zich.) Gebruike natuurlijk. Gebruike.

Marie : En moet het niet eerst afgewassen worden ?

Kees : Nee nee. Doe ik wel. (Recht en wijkt naar gang.) Dan ga ik maar.

Marcel : (Komt binnen via deuropening fond, rechts, als Kees in deuropening staat.) Ah, dag Kees. Ge staat met een buil op uwe kop, jongen. (Klopt op zijn hoofd waardoor de eieren plat zijn.)

(Men ziet aan Kees zijn gezicht dat hij de eieren voelt open lopen. Hij neemt zijn pet af en loopt de woonkamer uit via deuropening fond, links.)

Marcel : Ja, dat komt ge ook niet alle dagen tegen. Nen Hollander met een ei op zijne kop.

Marie : Milijaarde !! Milijaarde !! Is dat wreed. Hij is hier nog maar en hij heeft al de helft van mijn fruit opgegeten en mijn bier uitgedronken. Achter mijn rug zit hij aan mijn eiers. Binnenkort komt de rest van zijn familie en die gaan kamperen in mijnen blommenhof. Nen w.c. is ter niet in zijn frituur. En als't goed weer is loopt hij in zijne bloten flikker. Wat zegt ge daarvan ?

Marcel : Dat gij veel van achter uw gordijn zult staan loeren.

Marie : Hoho, ge moet daar naar luisteren. Loeren, loeren, precies of dat ik...

Marcel : Allé, als ik het goed versta is uwen Hollander tegen gevallen.

Marie : Hij is een uitzondering hé. De meeste Hollanders...

Marcel : Zijn van dat kaliber. Ik had u verwittigd. We waren beter naar de zee geweest.

Marie : Oh, gij muilentrekker. Als we vertrokken waren als ik het zei dan waren we allang weg voor dat dat stukske Hollander hier was en kon hij bij uwe snelle vriend, Dees, gaan kamperen.

Dees : (Komt op via deuropening fond, links. Hij is midden de vijftig. Draagt net als Marcel een werkmansplunje. Boven zijn kledij draagt hij een stofjas. Tevens draagt hij een pet en bril.) Stop met over mij te kommeren, want ik ga het horen. Dag Marie. Marcel.

Marcel : Dees.

Marie : Juip ! Ik ga mijn haren wassen. (Af, deuropening fond, rechts.)

Dees : Zitten uw duiven in de mand, Marcel ?

Marcel : Ja. Ik ga er maar vijf meegeven.

Dees : Dat is weinig. Mag het er niet meer af, nu dat ge u nen caravan gekocht hebt ?

Marcel : Ik, een caravan gekocht ? Ik wil nog voor genen dag op reis. Laat staan dat ik nen caravan ga kopen.

Dees : Ah, 't is den uwen niet. (Wacht even, dan.) Van uw Annie ?

Marcel : Nee.

Dees : (Wacht even, dan.) Ja, van... ?

Marcel : Ja, ik zal het u maar zeggen want anders gaat ge toch gene minuut hebben.
Hij is van Kees.

Dees : Ah ja, van die !! (Na korte pauze.) Wie is Kees ?

Marcel : Nen Hollander.

Dees : Nen Hollander ! Nu zit ge bij den aap gelogeerd. Nen Hollander op uwen hof.

Marcel : Hij kwam vragen om te mogen kamperen. En ge kent Marie hé.

Dees : Jawadde ! Uwen hof zal der proper uitzien als hij weggaat. En die kampeert in uwen groenselhof, waar hebt ge dat nu al gehoord. Maar ja, als ge niet veel gewoon zijt, zijt ge rap content hé.

Marcel : Hij is al bezig met ons te plunderen. Er zat al een ei onder zijn pet.

Dees : 't Is t' hopen dat hij uw vrouw gerust kan laten. Want al wat dat niet te heet of te zwaar is pakken ze mee.

Marcel : Marie ! Wie zou er de die willen ? Ons Heer heeft er mij mee gestraft en dat zal wel zo blijven. En dienen Hollander is nen naturist.

Dees : Dat zal wel. Hij kampeert in uwen hof.

Marcel : Maar nee. Dat wilt zeggen dat hij in zijnen bloten loopt.

Dees : Dat interesseert mij niet. Maar heeft hij een vrouw ? En is dat ook een naturiste ? Dat zou al veel interessanter zijn.

Marcel : Er is hier geen vrouw te bespeuren. Maar Marie heeft gezegd dat de rest van zijn

familie nog volgt.

Dees : Allé, we leven in hoop. Zijt ge gereed om te vertrekken ?

Marcel : Mijn vest aandoen en we zijn weg. (Neemt zijn vest.) Ik heb één voordeel met dat die Hollander hier in mijnen hof staat. Het venijn zal misschien van mijn groensels afblijven. Een minuutje. Ik ga eerst aan Marie zeggen dat we weg zijn. (Af, deuropening fond, rechts.)

Dees : (Gaat naar venster en kijkt naar buiten.) Oh heere toch.

Marcel : (Op deuropening fond, rechts.) Wel, wat scheelt er met u ?

Dees : Ge moet daar kijken. (Marcel kijkt nu ook door het venster.) Moest ik maar zo'n kleintje hebben, ik zou mijn broek aanhouden. Kom, we zijn weg. (Beiden af, deuropening fond, links.)

(Na korte tijd komt Marie al zingend via deuropening fond, rechts, op. 'Hei viva hei Spanja.' Neemt haar zonnebril van de kast en zet hem op. Gaat naar het venster, zet het open en kijkt naar buiten. Ze zet snel haar bril af en helt uit het venster.)

Marie : Amaar jongens toch, ge moet daar kijken. (Kruipt op vensterbank om het nog beter te kunnen zien.) Amaar jongens toch ! (Komt nu terug de woonkamer binnen. Neemt een kommetje en begint erwten uit hun schulp te halen.) Amaar jongens toch !! (Ze gaat terug naar het venster, kijkt, maar ziet blijkbaar niemand. Helt uit het venster, ziet niemand, helt nog iets meer, waardoor ze dreigt uit het venster te vallen.)

Kees : (Zijn hoofd verschijnt om de hoek van de deuropening fond, links. Alleen zijn hoofd mag zichtbaar zijn.) Hei hei ! (Wijst met zijn vinger haar houding af.)

Marie : (Kijkt naar Kees.) Kees ! Ah, Kees. (Valt bijna opnieuw uit het venster.) Minuutje. (Klautert opnieuw de woonkamer binnen.)

(Kees leunt iets meer naarvoor en zijn naakte bovenlichaam wordt zichtbaar. Wijst opnieuw met zijn vinger dat dat niet mag.)

Marie : Ja, ik weet dat het gevaarlijk is. Maar er hing een kobbenette en ik wilde die weg doen... maar het scheelde niet veel of ik zat bij de kobbe. Zeg, Kees, loopt gij hier... ?

Kees : (Springt van achter de hoek. Hij heeft een klein zwembroekje aan met tijgervelmotief.)

Marie : (Zeer enthousiast.) Oh !!! (Heeft door dat haar enthousiasme haar houding weer geeft en creëert nu een teleurstellende 'Oh'.) Oh.

Maar... Maar gij zijt schoon. Allé, g'hebt weinig aan.

Kees : Gekocht in Sluis.

Marie : Ah, verkopen ze dat daar ook ?

Kees : Sexy, vind je niet ?

Marie : (Gemaakt.) Wo, 'k weet niet.

Kees : Hè hè. Ondeugend hè. (Neemt Marie vast en zegt kortweg.) Merie.

Marie : Uih, Kees, ja...

Kees : Merie ! Mijn allerliefste Merie ! (Omhelst en kust haar.)

Marie : (Probeert zich los te maken uit omhelzing.) Kees ! Kees !!

Kees : Je hoeft me niet te roepe, want ik ben er al. (Opnieuw een vurige omhelzing.)

Marie : (Kan zich nu toch losmaken.) Kees, wat krijgt gij ineens ?

Kees : Ik was nog niet in de gelegenheid je te bedanke voor jou gastvrijheid.

Marie : We gaan u een heel jaar moeten houden voor al uw bedankingen.

Kees : Oh, in Nederland is dit nog maar zwakjes.

Marie : Ja, dat is daar proper zeker ?

Kees : Merie. (Zegt verder niks meer.)

Marie : (Begrijpt hem niet.) Uih... Ja, Kees.

Kees : Marcel is weg, is het niet ?

Marie : Ja. Uih... 'k Zou 't niet weten, Kees.

Kees : Maar ik wel.

Marie : Ah, gij wel.

Kees : Hij is met zijn duive.

Marie : Ho, dan zal hij zeker niet lang weg zijn.

Kees : Toch wel. Zeker twee uur.

Marie : Ja, gij zijt goed op de hoogte medunkt.

Kees : Ik ben ze effetjes gevold en heb zo hier en daar wat opgevange.

Marie : En hebt gij in uw adamskostuum op straat gelopen ?

Kees : Achter de struike.

Marie : Ah, zo.

Kees : Merie...

Marie : Ja, Kees.

Kees : Merie, ik heb een vraag voor je.

Marie : Ah, ja ?

Kees : Zou jij graag met vekantie gaan ?

Marie : Wel...

Kees : Je maakte toch ruzie om met vekantie te gaan. Is het niet ?

Marie : 't Is te zeggen. In België is dat zo de mode dat man en vrouw af en toe nekeer een wordeke hebben, anders hebben ze geen goed huishouden.

Kees : Bij ons niet.

Marie : Nee. Bij jullie scheiden ze direct.

Kees : We wijken af.

Marie : Wat zegt ge ?

Kees : We wijken af van mijn vraag of je graag met vekantie wil.

Marie : Wel...

Kees : Ja, dus. Gezien jouw man toch niet wil, nodig ik jou uit om same met mij op vekantie te gaan.

Marie : Ja ja, maar...

Kees : Maar het zal je niks koste.

Marie : Ah, nee ? Dat verandert de zaak natuurlijk. Zo een weekske of twee aan de Costa Brava. Schone bruin en...

Kees : Nee nee, niet naar Spanje.

Marie : (Teleurstellend.) Oh ! In Holland ? Toch niet naar Sluis, want anders bedank ik.

Kees : Nee, niet in Nederland. Maar in mijn caravan, in jouw tuin.

Marie : Ja, 'k kan 't geloven dat 't mij niets gaat kosten.

Kees : Het zou toch fijn zijn. Wij twee same in mijn caravan in jouw tuin.

Marie : (Hollands.) Oh, en fijn dat het zal zijn. (Opnieuw dialect.) Kamperen in mijnen eigen hof.

Kees : Oh, maar ik ken veel moppe.

Marie : Ja, mijn Marcel ook. Maar 't zijn wel allemaal flauwe.

Kees : Ken je die van die man die in zijn tijgerzwembroek die vrouw verkrachtte in haar zomerjurk met spelde in haar hare ?

Marie : (Bekijkt Kees. Dan zichzelf.) Nee. Kees ?

Kees : (Begint te schaterlachen.) Ik ook niet ! (Lacht verder.)

Marie : (Lacht droog mee.) Een goeie.

Kees : (Nadert Marie. Nu doodernstig.) Vind je het een goeie ?

Marie : Voor door nen Hollander verteld te zijn, ja.

Kees : Mijn lieve kleine Merie ! Je weet niet wat het zou zijn om es ver weg van die dagelijkse sleur te zijn.

Marie : Het is toch verre weg dat ge zegt. Vijftig meter verder in mijnen eigen hof. Verre weg heet hij dat.

Kees : Ver weg in geest, Merie. Ik zal jouw geest verheffe.

Marie : Zijt gij nen hypnotiseur misschien ?

Kees : Een mens mot wat ontspanning hebbe. Weg van die dagelijkse conversatie met jouw Marcel.

Marie : Hei hei. Een beetje op uw gemak hé. Het is niet omdat wij af en toe nekeer een wordeke hebben dat we mekaar niet geern meer zien hé. Ge zoudt lelijk verschieten moest ge ons nekeer in actie zien.

Kees : Dat wil ik niet bewere. Maar zo voor een tijdje eens iets anders.

Marie : Iemand anders. Ge moet u goed uitdrukken, hé Kees.

Kees : Bij ons in Nederland zijn we veel ruimdenkender. Mijn vrouw bijvoorbeeld, die is op vekantie met de buurman.

Marie : Ja, maar ik zie mij hier moeilijk vertrekken met Dees.

Kees : Juist daarom ben ik er. Als het ware een zending van God.

Marie : Ah, kennen ze die in Holland ook al ?